

Publicerad 2011-09-09 22:25 av unikajag

Smärtan,så intensiv.

Äckligt,intensivt men nödvändigt.

Smärtan plågar mig tills det känns som jag ska falla ihop.

Jag lägger mig i foretställning och skriker!

Ta bort de!,gör vad ni vill men ta bort de!

Jag ser fragment av människor som passerar mig där jag ligger.

Men ingenting syns helt klart.

Smärtan ilar i hela magen,i hela huvudet.

Ta bort de!,gör vad ni vill men ta bort de!

Jag struntar i hur!

Vänliga men stressade röster pratar med mig men jag uppfattar inte orden.

Hjälplösheten lyser i deras ögon medans mina tårar rinner ner för mina svullna kinder.

Jag hinner knappt få ner andningen innan smärtan griper tag i mig med sina hårda händer.

gå bort,gå bort,gå bort shippar jag tyst fram i en form av trans till mig själv.

Men då känner jag det.

Då känner jag den kyla som snabbt förvandlas till en obehaglig värme som glider spökligt genom kroppen.

Jag känner hur jag blir lugnare.

Jag borde vara van efter alla dessa gånger de senaste dagarna.

Jag känner hur jag förlorar mig själv.

Jag blir lugn och smärtan försvinner i Morfinets makt.

Det är så det är.... att ha cancer

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren unikajag med Poeter.se id #8622 innehar upphovsrätten